

Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΣΑΜΟΥΗΛ

6ο Μήνυμα

Πνευματικές Αρχές, Μαθήματα ζωής και Ιερές Προειδοποιήσεις όπως Φανερώνονται στην Ιστορία του Δαβίδ

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Α΄ Σαμ 16:1—Β΄ Σαμ 24:25, Πραξ 13:22, 36

I. Στην ιστορία του Δαβίδ (Α΄ Σαμ 16:1—Β΄ Σαμ 24:25) χρειάζεται να δούμε την κυριαρχία του Θεού και τη μάθηση των μαθημάτων του σταυρού από τον Δαβίδ:

- A. Κάτω από την κυριαρχία του Θεού, ο Δαβίδ δοκιμάστηκε και εγκρίθηκε καθώς εμπιστεύτηκε τον Θεό και νίκησε τον Γολιάθ—Α΄ Σαμ 17:1-58:
1. Η εμπειρία του Δαβίδ ως βοσκός τον έμαθε να εμπιστεύεται τον Κύριο. Έτσι, όταν άκουσε για την απείθεια του Γολιάθ, μπόρεσε να πει στον Σαούλ, «Ο δούλος σου έβασκε τα πρόβατα του πατέρα του, και ήρθε ένα λιοντάρι και μία αρκούδα, και άρπαξε ένα πρόβατο από το κοπάδι· και βγήκα πίσω απ' αυτό, και το πάταξα, και το ελευθέρωσα από το στόμα του· και καθώς σηκώθηκε εναντίον μου, το άρπαξα από τη σιαγόνα, και το χτύπησα, και το θανάτωσα... Ο Κύριος που με ελευθέρωσε από το χέρι τού λιονταριού, και από το χέρι τής αρκούδας, αυτός θα με ελευθερώσει και από το χέρι αυτού τού Φιλισταίου»—Α΄ Σαμ 17:34-37.
 2. Ο Δαβίδ είπε στον Γολιάθ ότι «ο Κύριος δεν σώζει με ρομφαία και δόρυ· επειδή, του Κυρίου είναι η μάχη, και αυτός θα σας παραδώσει στο χέρι μας» (Α΄ Σαμ 17:47). Ο Δαβίδ έσπευσε και έτρεξε στη μάχη ενάντια στον Γολιάθ (Α΄ Σαμ 17:4-48) και τον σκότωσε, καθώς εκσφενδόνισε μια πέτρα στο μέτωπο του Γολιάθ και τον αποκεφάλισε με τη δική του ρομφαία (Α΄ Σαμ 17:49-54).
 3. Η νίκη του Δαβίδ ενάντια στον Γολιάθ ήταν μια ισχυρή επιβεβαίωση της εκλογής και του χρίσματος του Δαβίδ από τον Θεό. Από την εμπειρία του Δαβίδ, χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι καθώς επιδιώκουμε τον Χριστό σήμερα, κάθε πτυχή του περιβάλλοντός μας είναι απόλυτα κάτω από την κυριαρχία του Θεού—Μτ 10:29-31, Ψλ 31:14-15α, 39:9, Ρωμ 8:28-29, Ησ 45:15.
- B. Ο Δαβίδ, κάτω από την κυριαρχία του Θεού, εκλέχθηκε να γίνει υπηρέτης του Σαούλ, του τότε βασιλιά. Καθώς οι δύο τους ήταν μαζί, ο Σαούλ εκτέθηκε ως άνθρωπος που ήταν αντίθετος στο θέλημα του Θεού, ενώ ο Δαβίδ φάνηκε να είναι άνθρωπος σύμφωνα με την καρδιά του Θεού—Α΄ Σαμ 18:6-11α.
1. Το ότι ο Δαβίδ δοκιμάστε στη σχέση του με τον Σαούλ σήμαινε ότι ο Δαβίδ έμενε στον σταυρό συνεχώς. Σε κάθε αποστολή που τον έστειλε ο Σαούλ, ο Δαβίδ φερόταν με σύνεση, οπότε ο Σαούλ τον όρισε πάνω από τους άνδρες του πολέμου. Μια φορά καθώς ο Δαβίδ επέστρεφε από τη σφαγή των Φιλισταίων, η γυναίκες βγήκαν από όλες τις πόλεις του Ισραήλ και τραγούδησαν η μία στην άλλη, «Ο Σαούλ πάταξε τις χιλιάδες του, και ο Δαβίδ τις μυριάδες του»—Α΄ Σαμ 18:5-7.
 2. Αυτός ο έπαινος δεν επηρέασε τον Δαβίδ, αλλά επηρέασε τον Σαούλ. Ο Σολομώντας είπε, «Ο άνθρωπος...[δοκιμάζεται] με το στόμα εκείνων που τον εγκωμιάζουν» (Πρμ 27:21). Ο Σαούλ θύμωσε πολύ και ζήτησε τον Δαβίδ, δείχνοντας ότι ήταν άνθρωπος εντελώς σαρκικός και απόλυτα υπέρ του εαυτού του. Από εκείνη την ημέρα, ο Σαούλ αποφάσισε να σκοτώσει τον Δαβίδ, και ο Δαβίδ δεν είχε πού να κρυφτεί. Από τη ζήλια του για τον Δαβίδ, ο Σαούλ έφτασε σε σημείο να σχεδιάζει πώς να τον σκοτώσει χωρίς να βλάψει το όνομά του—Α΄ Σαμ 18:10—20:42.
 3. Όταν ο Σαούλ προσπάθησε να τον σκοτώσει, ο Δαβίδ δεν τον πολέμησε ούτε έκανε τίποτα για να τον εκδικηθεί, απλώς τράπηκε σε φυγή. Η εκδίκηση και η αντεπίθεση

ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΣΑΛΛΩΣΗ

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

- είναι εκ της σαρκός, και εκείνοι που πράττουν τα της σαρκός βασιλεία Θεού δεν θα κληρονομήσουν—Α΄ Σαμ 18:11, βλ. Ρωμ 12:19, Εφ 4:26, Γαλ 5:21, 24.
4. Ο Δαβίδ γνώριζε στην καρδιά του την εξουσία του Θεού. Στο Α΄ Σαμουήλ βλέπουμε ότι ο Σαούλ κυνηγούσε τον Δαβίδ στην έρημο ώστε να τον σκοτώσει. Ο Δαβίδ είχε την ευκαιρία να σκοτώσει τον Σαούλ, αλλά φοβήθηκε τον Θεό και δεν τόλμησε να ανατρέψει τη θεία τάξη που είχε ορίσει ο Θεός—Α΄ Σαμ 18:6—26:25.
 5. Αν ο Δαβίδ είχε εξεγερθεί εναντίον του Σαούλ, θα είχε γίνει προς τον λαό παράδειγμα εξέγερσης ενάντια στον βασιλιά που είχε καθοριστεί και οριστεί από τον Θεό. Με τη στάση του ο Δαβίδ αρνήθηκε τον εαυτό του και υποτάχθηκε στην εξουσία του Θεού.
 6. Ο Σαούλ ήταν ανυπάκουος στον Θεό και απορρίφθηκε από τον Θεό, αλλά αυτό ήταν κάτι ανάμεσα στον Σαούλ και τον Θεό. Όσον για τον Δαβίδ, εκείνος υποτάχθηκε στον χρισμένο του Θεού, και αυτή ήταν η ευθύνη του απέναντι στον Θεό—Α΄ Σαμ 24:4-6, 26:9, 11, Β΄ Σαμ 1:9-16.
 7. Αν κάποιος πληρώσει το τίμημα για να βιώσουν τη θραύση του σταυρού με το να ζουν κάτω από τον σταυρό, να γνωρίζουν και να καταπολεμούν τη φυσική τους ζωή και ιδιοσυγκρασία, να θανατώνουν τη σάρκα, και να απαρνιούνται τον εαυτό τους ενώπιον του Θεού, σίγουρα θα γνωρίζουν την εξουσία του Θεού και θα είναι σε θέση να φέρουν την εξουσία του Θεού—αυτό αποτελεί μια βασική αρχή.
 8. Σύμφωνα με την αποκάλυψη της Καινής Διαθήκης, ο Δαβίδ βάσταζε τον σταυρό κάθε μέρα και κάτω από κάθε κατάσταση. Η προς Φιλιππησίους 3:10 υποδεικνύει ότι η δύναμη για να βαστάζουμε τον σταυρό είναι η δύναμη της ανάστασης του Χριστού. Ο Χριστός έχει εισέλθει σε μας για να ζει και να βαστάζει τον σταυρό μέσα μας—βλ. Ασμ 2:8-9, 14.
 9. Καθώς ο Δαβίδ μάθαινε τα μαθήματα του σταυρού, απολάμβανε την πρόνοια του Θεού μέσω του Ιωνάθαν και της Μιχάλ. Χωρίς αυτούς, ο Δαβίδ δεν θα είχε τον τρόπο να ξεφύγει από τον Σαούλ—Α΄ Σαμ 20:1-42, 19:11-18.
 10. Κάτω από την κυριαρχία του Θεού, ο Δαβίδ έλαβε τα μαθήματα του σταυρού και, εν τέλει, δεν ηττήθηκε αλλά κέρδισε και νίκησε. Δεν υπέφερε, αλλά χαιρόταν—Φιλ 1:19, 3:8-9, Β΄ Κορ 4:7, 16-18, βλ. 2:12-14.
 11. Η ζωή του Δαβίδ υποδηλώνει μια ζωή θραύσης. Η θραύση του εξωτερικού ανθρώπου είναι η θραύση της φυσικής μας ιδιοσυγκρασίας, του εαυτού μας. Ο στόχος της διαπαιδαγώγησης του Αγίου Πνεύματος είναι να γίνουμε διαλυμένοι άνθρωποι. Ο Θεός μάς τοποθετεί σε μια κατάσταση απόλυτης ανικανότητας και αδυναμίας, ώστε να μπορεί να έχει την ελεύθερη οδό να κατεργάζεται τον εαυτό Του μέσα μας με όλον τον ανεξιχνίαστο πλούτο Του—Β΄ Κορ 1:8-9, 4:16-18, 12:9-10, Ωσ 6:1-3, Ρωμ 8:28-29, βλ. Ιω 12:3.

II. Ο Δαβίδ νοιαζόταν για την κατοικία του Θεού επί της γης, την κατοικία της κιβωτού του Θεού—Β΄ Σαμ 6:1-7:29, Ψλ 132:1-18:

- A. Παρόλο που ο Θεός δεν ήθελε να χτίσει ο Δαβίδ τον ναό, ο Δαβίδ προετοίμασε τους οικοδόμους, το μέρος και τα υλικά για την οικοδόμηση του ναού. Επίσης, ο Θεός αποκάλυψε στον Δαβίδ δια του Πνεύματός Του το σχέδιο του ναού. Προτού πεθάνει, ο Δαβίδ έδωσε αυτό το σχέδιο στον Σολομώντα, τον γιο του. Έτσι, ο Δαβίδ εκπλήρωσε τη διακονία του και συνεργάστηκε με τον Θεό για την ολοκλήρωση της οικοδόμησης του ναού—Β΄ Σαμ 8:11, Α΄ Βασ 7:51, Α΄ Χρ 22:14-16, 29:1-5, 28:11-19, Πραξ 13:22, 36.

A' KAI B' ΣΑΜΟΥΗΛ

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

- B. Ο Δαβίδ έδειξε ζήλο για την οικοδόμηση του ναού για τον Θεό (B' Σαμ 7:1-3), αλλά ο Θεός απέρριψε την καλή πρόθεση του Δαβίδ. Ο Θεός έστειλε τον Νάθαν τον προφήτη να ρωτήσει τον Δαβίδ, «Εσύ θα οικοδομήσεις οίκον σε μένα, για να κατοικώ;»—B' Σαμ 7:5:
1. Αυτό δείχνει ότι όλο το έργο μας και όλη μας η υπηρεσία στην εκκλησία πρέπει να ξεκινούν από τον Θεό και να είναι σύμφωνα με την επιθυμία Του. Οτιδήποτε ξεκινά ή αρχίζει από τον άνθρωπο, ανεξάρτητα από το πόσο είναι υπέρ του Θεού, αποτελεί μια θρησκευτική δραστηριότητα χωρίς την παρουσία του Χριστού.
 2. Η καρδιά που έχουμε για να υπηρετήσουμε τον Θεό είναι αποδεκτή, αλλά η απόφασή μας να κάνουμε κάτι για τον Θεό δεν είναι. Ο Θεός ρώτησε τον Δαβίδ, «Εσύ θα οικοδομήσεις...;». Ο Θεός δεν θέλει να αποφασίζουμε τίποτα εκ μέρους Του.
- Γ. Επειδή ο Δαβίδ φοβόταν τον Θεό και συνεργαζόταν με Αυτόν, δεν αντέδρασε όταν ο Θεός του είπε μέσω του Νάθαν να σταματήσει να σκέφτεται πώς να οικοδομήσει τον ναό. Το γεγονός ότι ο Δαβίδ σταμάτησε να προσπαθεί να πραγματοποιήσει την επιθυμία του να χτίσει τον ναό είναι μεγάλη υπόθεση. Η αδερφή Μ.Ε. Μπάρμπερ είπε κάποτε, «Όποιος δεν μπορεί να σταματήσει να εργάζεται για χάρη του Θεού, δεν μπορεί να κάνει έργο για χάρη του Θεού» (Συλλεχθέντα Έργα του Ουίτνες Λη, 1952, «Γνωρίζοντας τη Ζωή και την Εκκλησία», διαθέσιμο μόνο στα Αγγλικά)—Λκ 10:38-42.
- Δ. Το γεγονός ότι ο Δαβίδ σταμάτησε καθιέρωσε μια διπλή μαρτυρία στο σύμπαν: Πρώτον, κάθε έργο σε όλο το σύμπαν πρέπει να προέρχεται από τον Θεό, όχι από τον άνθρωπο. Δεύτερον, αυτό που έχει σημασία είναι το τι κάνει ο Θεός για τον άνθρωπο, όχι ο άνθρωπος για τον Θεό—B' Σαμ 7:11-14α, 18, 25.
- Ε. Πρέπει να μάθουμε σε βάθος ότι ο Θεός θέλει μόνο τη συνεργασία μας. Δεν χρειάζεται από μας να κάνουμε κάτι γι' Αυτόν. Πρέπει να σταματήσουμε με όλες μας τις γνώμες, τις αποφάσεις και τις ιδέες. Πρέπει να Τον αφήνουμε να μιλάει, να έρχεται στο προσκήνιο, και να προστάζει—Μτ 17:5.

III. Η καταγραφή της πειθαρχικής κρίσης του Θεού στον Δαβίδ γράφτηκε για τη δική μας νουθεσία σήμερα (A' Κορ 10:11). Ο Θεός δεν είναι μόνο αγαπών και ελεήμων, αλλά και δίκαιος και τρομερός. Ο Θεός συγχώρησε τον Δαβίδ, αλλά παιδαγόγησε και παίδεψε τον Δαβίδ σύμφωνα με την κυβερνητική Του δικαιοσύνη (B' Σαμ 12:10-14):

- A. Αφού όλοι οι εχθροί του Ισραήλ υποτάχτηκαν και ο Δαβίδ υψώθηκε ως βασιλιάς του Ισραήλ, ο Δαβίδ διέπραξε μεγάλες αμαρτίες—μείχυνε και φόνευσε—καθώς βρισκόταν σε μια ειρηνική κατάσταση. Αυτό υποδεικνύει ότι κάθε φορά που επαναπαυόμαστε σε μια ειρηνική κατάσταση, είναι εύκολο να παρασυρθούμε και να υποκύψουμε στη σάρκα μας—B' Σαμ 11:1-27, A' Πε 4:1.
- B. Η αμαρτία του Δαβίδ ήταν η έκβαση του να υποκύψει στον πόθο των ματιών και της σάρκας (B' Σαμ 11:2-3). Ο Δαβίδ, κάνοντας κατάχρηση της δύναμής του ως βασιλιάς (B' Σαμ 11:4-5), διέπραξε σκόπιμη μοιχεία μέσω της αρπαγής (της Βηθ-σαβεέ).
- Γ. Αφού διέπραξε μια τέτοια αμαρτία, ο Δαβίδ προσπάθησε να καλύψει την κακή του πράξη βρίσκοντας πρόφαση (B' Σαμ 11:6-13). Έπειτα δολοφόνησε τον Ουρία, τον πιστό του υπηρέτη, συνωμοτώντας με τον Ιωάβ, ώστε να μπορέσει να πάρει τη γυναίκα του Ουρία (B' Σαμ 11:14-25, 12:9).

ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΣΑΛΛΩΣΗ

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

- Δ. Με αυτήν την αμαρτία του, ο Δαβίδ παραβίασε τις τελευταίες πέντε από τις Δέκα Εντολές (Εξ 20:13-17). Η αμαρτία του αποτέλεσε μεγάλη ύβρις και προσβολή προς τον Θεό, και σχεδόν ακύρωσε όλα τα επιτεύγματά του από το παρελθόν.
- Ε. Ο Δαβίδ, όντας άνθρωπος σύμφωνα με την καρδιά του Θεού (Α΄ Σαμ 13:14), παρείχε στον Θεό τη δυνατότητα να φέρει την εποχή των βασιλιάδων, για την καθιέρωση της βασιλείας Του επί της γης για τον ερχόμενο Χριστό. Ωστόσο, απέτυχε επειδή υπόκυψε στη σαρκική λαγνεία (Α΄ Βασ 15:5). Σε αυτό το ζήτημα ο Δαβίδ ήταν ανεύθυνος και θυσίασε το υψηλό του επίτευγμα στην πνευματική αναζήτηση του Θεού. Αυτό θα πρέπει να αποτελέσει προειδοποίηση προς όλους μας.
- ΣΤ. Ήταν τόσο λυπηρό που ο Δαβίδ, στην κρίσιμη στιγμή του πειρασμού εκ του πονηρού, δεν άσκησε αυστηρό έλεγχο πάνω στον πόθο του, αλλά υπέκυψε σε αυτόν και διέπραξε μια χυδαία αμαρτία που πρόσβαλε τον Θεό.
- Ζ. Ο Θεός αγαπούσε τον Δαβίδ, αλλά εξαιτίας της αμαρτίας του, ο Δαβίδ έχασε την υπόληψη και τη θέση του, καθώς και έντεκα από τις δώδεκα φυλές (Β΄ Σαμ 20:1-2). Η αμαρτία του Δαβίδ έσπειρε τον σπόρο της διαφθοράς του Σολομώντα (Β΄ Σαμ 12:24), που είχε ως αποτέλεσμα τη διαίρεση της βασιλείας, που ήταν δοσμένη από τον Θεό (Α΄ Βασ 11:9-13, 12:1-17). Επίσης, έσπειρε τον σπόρο της διαφθοράς των απογόνων του Σολομώντα στη βασιλεία, η οποία τελικά είχε ως αποτέλεσμα την απώλεια του έθνους και της ιερής γης των πατέρων τους, την αιχμαλωσία του ιερού λαού, και τη διασπορά τους σε όλο τον κόσμο, μη έχοντας ειρήνη μέχρι και σήμερα.
- Η. Από την ιστορία του Δαβίδ μπορούμε να δούμε ότι είναι σοβαρή υπόθεση να ξεπέσουμε από το κυβερνητικό χέρι του Θεού (Β΄ Σαμ 12:10-14). Ο Δαβίδ αποκατέστησε την κοινωνία του με τον Θεό πολύ γρήγορα, αλλά η παιδαγωγή του Θεού συνέχισε ακόμα και μετά τον θάνατό του (Β΄ Σαμ 12:15β—20:26).
- Θ. Όπως αποκαλύπτεται στον Ψαλμό 51, μέσω της εξομολόγησης των αμαρτιών του, αποκαταστάθηκε η κοινωνία του Δαβίδ με τον Θεό. Ωστόσο, ο Δαβίδ βρέθηκε κάτω από το κυβερνητικό χέρι του Θεού. Μετά την αποτυχία Του, πολλά κακά πράγματα συνέβησαν στην οικογένειά του, όπως η μοιχεία, ο φόνος και η εξέγερση—Β΄ Σαμ 12:15β-20:26.
- Ι. Ο Θεός επέβαλε αυστηρή τιμωρία πάνω στον Δαβίδ επειδή η αμαρτία του ήταν πολύ κακή. Η πηγή αυτού του πρωτόγνωρου κακού στην οικογένεια του Δαβίδ ήταν η κλίση του Δαβίδ στον πόθο της σάρκας. Αυτό δείχνει ότι η διαπαιδαγώγηση του Θεού και η κυβερνητική Του αντιμετώπιση σε όσους Τον αγαπούν μπορεί να επηρεάσει ακόμα και τα παιδιά τους.
- ΙΑ. Αυτό πρέπει να σημάνει συναγερμό και να αποτελέσει προειδοποίηση για μας όσον αφορά τη σχέση μας με τον Χριστό. Αυτό που είμαστε, αυτό που επιθυμούμε, αυτό που σκοπεύουμε να κάνουμε, αλλά και το πώς συμπεριφερόμαστε, σχετίζονται άμεσα με το να μένουμε εν Χριστώ και να μετέχουμε σε όλον τον ανεξιχνίαστο πλούτο Του, για την απόλαυσή μας. Αν δεν είμαστε σωστοί απέναντι στον Θεό σε οποιοδήποτε απ' αυτά τα θέματα, θα υποστούμε την απώλεια της απόλαυσης του Χριστού.
- ΙΒ. Αν δεν είμαστε σωστοί απέναντί Του, ο Χριστός που τα περιλαμβάνει όλα, ως το κατοικητήριό μας, η γη μας που τα περιλαμβάνει όλα, και όλα όσα χρειαζόμαστε για την απόλαυσή μας, θα μας αποβάλουν από Αυτόν και δεν θα μας αφήσουν να Τον απολαύσουμε πια—Λευ 18:25, Απ 3:16.
- ΙΓ. Εν τέλει, ο Δαβίδ ηλικιώθηκε αλλά και εξασθένησε. Η ζωή του Δαβίδ είχε μια καλή αρχή σαν την φωτεινή ανατολή του ήλιου. Η ζωή και πορεία του ήταν σαν τον ήλιο

Α' ΚΑΙ Β' ΣΑΜΟΥΗΛ

6ο Μήνυμα (συνέχεια)

που λάμπει το μεσημέρι. Ωστόσο, η κλίση στη λαγνεία του (Β' Σαμ 11:1-27) κατέστρεψε την πορεία του και έκανε τη λαμπερή του ζωή να εξασθενήσει σαν το ηλιοβασίλεμα. Στα γηρατειά του Δαβίδ δεν υπήρχε τίποτα φωτεινό, εξαιρετικό ή υπέροχο (Α' Βασ 1:1-4, βλ. Δτ 34:7, Γεν 48:14-16, Πρμ 4:18).

ΙΔ. Η χριστιανική ζωή είναι για να μάθουμε την κυβέρνηση του Θεού. Θερίζουμε ό,τι σπέρνουμε. Όσο πιο γενναιόδωροι είμαστε με τους άλλους, τόσο πιο γενναιόδωρος θα είναι και ο Θεός μαζί μας. Εάν είμαστε σκληροί και αυστηροί με τα αδέρφια μας, έτσι θα είναι και ο Θεός απέναντί μας. Όταν οι άλλοι είναι άρρωστοι ή αντιμετωπίζουν προβλήματα, πρέπει να τους βοηθάμε, όχι να τους κρίνουμε—Γαλ 6:7, Α' Θεσ 5:14-15, Λκ 6:36-38, Μτ 7:1-2:

1. Πρέπει να μάθουμε να είμαστε γενναιόδωροι και συγχωρητικοί. Αν είμαστε αυστηροί απέναντι στους άλλους, θα είναι και ο Θεός αυστηρός απέναντί μας. Πρέπει να αποφεύγουμε να κρίνουμε και να καταδικάζουμε τους άλλους ή να μιλάμε γι' αυτούς με επιπόλαιο τρόπο. Η κριτική και τα απρόσεκτα σχόλιά μας για τους άλλους συχνά οδηγούν στην κρίση πάνω μας—Μτ 6:15, 18:23-25.
2. Υπάρχουν πολλά αδέρφια που έχουν ξεπέσει οικτρά σήμερα για έναν μόνο λόγο—στο παρελθόν έκριναν πολύ αυστηρά τους άλλους, ενώ πολλές από τις αδυναμίες τους σήμερα είναι αυτές καθαυτές οι αδυναμίες που κατάκριναν στο παρελθόν.
3. Έχουμε κληθεί για να ευλογούμε τους άλλους. Όταν ένας ευλογημένος λαός, πρέπει πάντα να ευλογούμε τους άλλους, ώστε να μπορέσουμε να κληρονομήσουμε ευλογία. Όλες οι ευλογίες που αποδίδουμε στους άλλους θα κληρονομηθούν από μας—Α' Πε 3:8-11, Μτ 10:13, βλ. Αρ 6:22-27.